

GABRIEL H. DECUBLE, *Die hagiographische Konvention. Zur Konstituierung der Heiligenlegende als literarische Gattung – unter besonderer Berücksichtigung der Alexius-Legende*, Hartung-Gorre Verlag, Konstanz 2002, 245 p.

Lucrarea, redactată inițial ca teză de doctorat la Universitatea „Albert Ludwig” din Freiburg in Breisgau, vădește, pe lângă o deosebită erudiție, o prospețime și o

originalitate ieșite din comunul obișnuitelor contribuții de istorie literară ale germanisticii „exterioare” spațiului lingvistic german. Nu doar curajul de a aborda o

problematică dificilă și plină de „capcane” teoretice și metodologice, ci și „formula” adoptată pentru a o epuiza reprezintă din capul locului veritabile certificate de maturitate profesională și științifică ale autorului, capabil să depășească factologia și descriptivismul atât prin acuitate hermeneutică, cât și printr-o viziune culturologică complexă asupra noțiunii de „gen” literar, integrând „literaturitatea” fenomenului social și proiecției sale la nivelul mentalului colectiv. Cele cinci capitole ale cărții lui Gabriel H. Decuble tratează „materia” aleasă spre cercetare din două puncte diferite de vedere, ce se completează reciproc: pe de o parte se inițiază un studiu de antropologie literară, ce urmărește originile conceptului de „legendă” și reconstituie condițiile în care, din necesități liturgice, a putut lua naștere o specie literară cu totul deosebită, pe de altă parte o foarte atentă și strânsă analiză a izvoarelor și variantelor legendei lui Alexius, ca și a structurii sale textuale și narrative, ca „matrice” de „gen” – totodată „conținut” și „formă” –, canonizabilă și generativă în sensul capacității de a se reproduce în timp, ca și în spații de limbă și cultură diferite. Bilanțului istorico-literar, cu o deschidere comparatistă

excepțională, al tematicii vieților sfinților în evul mediu romano-german i se adaugă o investigație „imagologică”, una „pragmatică” și una pe versantul „receptării”, aceasta din urmă ca punct de plecare pentru a urmări etapele conversiunii vechiului gen „legendar” în formele consacrate ale literaturii moderne și mai cu seamă în roman.

Cercetarea lui Gabriel H. Decuble excelează printr-o forță asociativă și disociativă de o rară subtilitate, propunând dincolo de limitele medievisticii tradiționale conexiuni și ipoteze structurante într-un spațiu conceptual de maximă densitate, la interferența semioticii, esteticii și psihosociologiei formelor simbolice. Extensia demersului inițial către o foarte lucidă încercare de deconstrucție a mecanismelor constitutive ale genurilor literare în general dă măsura unei mize teoretice și intelectuale la un nivel până acum rareori atins în germanistica românească. Originalitatea contribuției de față va fi, suntem convingeți, omologată și apreciată cum se cuvine de specialiștii în materie.

ANDREI CORBEA